

Tadı Kaçan Mevsimler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2016

Öncemiz var mıydı da sonralarını, sencileyin bir tümceye tıktım?

Tümünden gelen sevinçler kadar hırpani bir yorgunluktan da medet umdum.

Söz birliği etmişçesine, ihlal edilen tüm sınırları tek kalemde es geçtim hem de metazori bir gönle adım atamazken, en aykırı zaman dilimini de lime lime ettim.

Geride kalan ne hoş bir sedaydı ne de mutlulukla anımsayacağım bir anı hem de ansızın sızan bir lehçeye, yüklediğim anlamları da boykot eden.

Bir tek de değildi üstelik yoksa şeşi beş bir işkenceye maruz kalıp da mı ıskalamıştım mutluluğu?

Adı üstünde: Geçmişe mazi, ya an itibarıyla yükümlü kılındığım da mı bir dakika sonrasında sırasını savıp ben de öncesine rükû edecektim?

Öncesinde... Ne acı bir sözcük sığındığım o çocuk yanımla, her selada andığım o adam. Dev misali ve yorgun. Al işte, beyhude bir düşün peşi sıra anıyorum dün kadar suçluyken.

Dün de suçlu bu güne erişemediği için ben de suçluyum nazarında o pervasız dokunuşun düğmelerini iliklerken.

Bir düğme ve bir düğme daha derken, boğazıma kadar daldım balçığa. Peşin hükümlü bir vazgeçiş benimki, dememe ne hacet! Cümle âlemin nazarında düşüşe geçen bir uçuş benimki her nasılsa gün bitiminde pes edip, şafak vakti mazotumu yükleyip, sırtımda heybem çıkarken yola.

Pervasız çoğu insan ve pervazında kıblenin esrikli bir düşünceye teğet geçen duygularıyla ant içiyorum üzülmeğe ama gel gör ki, peyda oluyor hüzün meleği. Belki de kabullenmek düşen payıma yoksa mecbur mu kılmalıyım kendimi? Aslında çok şey de değil istediğim... Bir omuz ve bir omuz daha derken onlarcası ama her nasılsa dirsek yemekle geçti ömür.

Bağdaş kurduğum hangi akli evvel tümce ise, sinsice gülüyorlar hem de bir emir kipiyle, o asi cümlede paylarken. Sözüm ona ben onlara söz geçireceğim ve aniden bastıran o sağanakla kala kalıyorum. Neymiş efendim? Kayıp bir öznenin teselli bulduğu o emir kipinde sağdıcım kıldığım bir edata bel bağlayıp da... Sonrası yok pek çok şeyin belki öncesi de yok. Yoksa an denilen mefhumda uzatmaları mı oynuyorum?

Andan an'a geçişlerde ve dünden geleceğe uzanmak adına...

Soyu soppu tükenmesin sırf diye, hangi koza ise dokuyorum boydan boya ve kelebek kanatlarımla tırmanıyorum o heybetli ağaca. Bu sefer ağaç kakan misali, medet umuyorum açtığım her delikten. Kim bilir, yuva bellediğim şu yüz yıllık çınarda bir dala konaklanan kuş sürüsüne kızıp da tünelerini yok ederken haşın rüzgâr... Onlar gibiyim sanırım: Göçebe duyguları kadar da tanıdık hem de içine konuşlandığım şu cümle pazarı... Evet, evet, akşam pazarı. Yok mu alan?

Söz birliği etmişçesine soruyorum sağıma soluma: Okudun mu?

Ha imge ha teselli.

Belki de bir varmışım bir yokmuşum, deme telaşesine yenik düştüğüm...

Pek çok şeyin tadı yok artık. Ne beylik bir cümle değil mi, payidar kılmaya çalıştığım?

Ama yok ki. Öncesinde var mıydı yoksa farkına varmadan mı atladık onca eşığı?

Beklentilerimi maziye gömme zamanı geldi de geçiyor sanırım.

Zaaf larımı da gömmek iyi bir teselli olacak.

Belki tamamen gömülmeliyim.

Telaffuzunu reddettiğim nice hüküm giymiş ve vebali boynuma, demek kadar da iç burkan bir yitim. Belki de ritmi hayatın ve derken yeknesak bir gölgeye rehin verdiğim anlaşılması imkânsız o devingen ruhun doyamadığı hüzün.

Bir parçam olmasından ziyade bir o kadar mutluluğa karşı geliştirdiğim mekanizma belli ki her ne kadar hicap etmekten öte adımın bir öncesi bir yenilgide maruz kalmakla vazife edinmek arasında gidip geldiğim.

Ağır basan hangi duygu ise koşar adımla yetişmekte bu üzüncü katsayısı ki perçinleyen aşka nazire eden gökyüzü aşısı ısrarcı.

Tadı kaçan mevsimler, adı olmayan insanlar ve duraksız yolculuklar...